

Sygn. akt III SK 38/10

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 9 marca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Bogusław Cudowski (przewodniczący)

SSN Zbigniew Korzeniowski

SSN Andrzej Wróbel (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa P. S.A. w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej
o nałożenie kary pieniężnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 marca 2011 r.,
skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 10 lutego 2010 r.,

- 1. oddala skargę kasacyjną,**
- 2. zasądza od P. S.A. w W. na rzecz Prezesa Urzędu
Komunikacji Elektronicznej kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt)
zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Prezes Urzędu) decyzją z dnia 5 grudnia 2007 r. nakazał P. S.A. w W. (powódka) usunięcie w terminie do 1 lutego 2008 r. stwierdzonych w zaleceniach pokontrolnych z dnia 26 lutego 2007 r. nieprawidłowości polegających na braku w treści zawieranych umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych postanowień, o których mowa w art. 56 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego oraz nałożył na powódkę karę pieniężną w wysokości 450.000,00 zł, płatną do budżetu państwa.

Powódka złożyła od powyższej decyzji odwołanie zarzucając naruszenie: 1) art. 209 ust. 1 pkt 4 i art. 210 ust. 1 w zw. z art. 201 ust. 2 pkt 3 Prawa telekomunikacyjnego w związku z art. 104 § 1 i 2 k.p.a. poprzez prowadzenie jednego postępowania, a następnie wydanie jednej decyzji administracyjnej, dotyczącej dwóch odrębnych spraw, tj. nakazu usunięcia rzekomych naruszeń przepisów prawa oraz nałożenia kary pieniężnej, co skutkuje nieważnością zaskarżonej decyzji; 2) art. 209 ust. 1 pkt 4 i art. 210 ust. 1 i 2 w zw. z art. 53 ust. 3 pkt 2 i 3 oraz pkt 5-8, a także art. 60 Prawa telekomunikacyjnego poprzez błędne przyjęcie, że powódka nie spełniła obowiązków informacyjnych wobec abonentów w zakresie zagadnień wskazanych w art. 53 ust. 3 pkt 2 i 3 oraz pkt 5-8 Prawa telekomunikacyjnego oraz nałożenie na powódkę kary pieniężnej pomimo braku podstaw do jej wymierzenia; 3) naruszenie art. 7 i 77 § 1 k.p.a. poprzez błędne ustalenie stanu faktycznego, polegające na uznaniu, że powódka nie spełniła obowiązków informacyjnych wobec abonentów w zakresie poinformowania o kwestiach wskazanych w art. 53 ust. 3 pkt 2 i 3 oraz pkt 5-8 Prawa telekomunikacyjnego, podczas gdy powódka umieściła wymagane informacje pogrubioną czcionką w regulaminie świadczenia usług telekomunikacyjnych, znajdującym się na odwrocie druku umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, umieściła na druku umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych informację, iż zagadnienia objęte art. 53 ust. 3 pkt 2 i 3 oraz pkt 5-8 Prawa telekomunikacyjnego reguluje regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych, będących integralną częścią umowy; 4) naruszenie art. 7 i 77 § 1 oraz art. 107 § 3 k.p.a. poprzez nieprzeprowadzenie żadnego dowodu na okoliczność, czy w wyniku zachowania powódki doszło do naruszenia interesu

abonentów oraz na czym takie ewentualne naruszenie polegało oraz arbitralne stwierdzenie, że doszło do naruszenia interesu abonentów powódki.

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2009 r. oddalił odwołanie powódki, opierając się na następujących ustaleniach faktycznych. W związku z zaleceniami pokontrolnymi Prezesa Urzędu, powódka dokonała zmiany treści stosowanych umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, zamieszczając na pierwszej stronie dodatkowe postanowienie o treści „Integralną częścią Umowy jest Załącznik nr 1 do Umowy, regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych przez P. S.A. dla abonentów (umieszczony na odwrocie niniejszej umowy), gdzie wymagane art. 56 ust. 3 pkt 2, 3, 5, 6, 7 i 8 ustawy Prawo Telekomunikacyjne składniki umowy zostały zamieszczone pogrubioną czcionką”. Formularz umowy nie zawierał w innej formie określenia świadczonych usług, danych o ich jakości, w tym o czasie oczekiwania na przyłączenie do sieci lub terminie rozpoczęcia świadczenia usług telekomunikacyjnych, zakresu obsługi serwisowej, czasu trwania umowy oraz warunków przedłużenia i rozwiązania umowy, wysokości kar umownych w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usług telekomunikacyjnych, trybu postępowania reklamacyjnego, informacji o możliwości rozwiązania sporu w drodze mediacji lub poddania go pod rozstrzygnięcie sądu polubownego. Informacje te znajdowały się w regulaminie świadczenia usług telekomunikacyjnych dla abonentów i użytkowników.

Uznając odwołanie za niezasadne Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutu nieważności decyzji, jako wydanej w wyniku przeprowadzenia jednego postępowania administracyjnego, choć dotyczyło ono dwóch odrębnych spraw (nakazu usunięcia rzekomych naruszeń oraz nałożenia kary pieniężnej). Przepis art. 201 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego jednoznacznie określa kompetencje Prezesa Urzędu w przypadku nieusunięcia nieprawidłowości. Wydana na tej podstawie decyzja Prezesa Urzędu stanowi „załatwienie sprawy” w rozumieniu art. 104 § 1 k.p.a., gdyż dotyczy reakcji na określony stan faktyczny. Treść przepisu nie pozostawia wątpliwości, że decyzja nakazująca usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości i nakładająca karę stanowi łączne rozstrzygnięcie. Fakt odmiennego sposobu zaskarżenia części dotyczącej kary pieniężnej nie ma

znaczenia; strona ma zagwarantowane prawo do sądu i swobodę w zakresie formułowania zarzutów oraz przytaczania argumentów i dowodów.

Sąd Okręgowy nie podzielił także zarzutu błędnego przyjęcia, iż powódka nie spełniła obowiązków informacyjnych wobec abonentów w zakresie uregulowanym w art. 56 ust. 3 pkt 2, 3, 5 - 8 Prawa telekomunikacyjnego. Zdaniem Sądu Okręgowego przepisy Działu III Rozdziału 1 ustawy „Świadczenie usług telekomunikacyjnych użytkownikom końcowym” wyraźnie rozróżniają dwa dokumenty o charakterze wzorca umów w rozumieniu art. 384 § 1 k.c.: umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych (art. 56 Prawa telekomunikacyjnego) i regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych (art. 59 Prawa telekomunikacyjnego). Zarówno umowa, jak i regulamin muszą zawierać obligatoryjne postanowienia, wymienione w art. 56 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego (w odniesieniu do umów) i art. 60 Prawa telekomunikacyjnego (w odniesieniu do regulaminu). Nie jest zatem dopuszczalne pomijanie w którymkolwiek z nich jakiegokolwiek obligatoryjnej informacji. Obowiązek zamieszczania powyższych informacji wynika z potrzeby zapewnienia abonentowi pełnej, rzetelnej i wyczerpującej informacji co do jego praw i obowiązków. Ponieważ zakres informacji pokrywa się w obu wzorcach, uznać należy, iż intencją ustawodawcy było szczególne zwrócenie uwagi na wskazane postanowienia. W ocenie Sądu Okręgowego zawarte w umowie odesłanie do regulaminu, z równoczesnym pogrubionym zapisem postanowień objętych art. 56 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego, nie wypełnia obowiązku nałożonego tym przepisem. Za bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy Sąd Okręgowy uznał kierunek prowadzonych prac legislacyjnych, jak również koszty ponoszone przez operatora wykonującego obowiązki wynikające z art. 56 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego.

Sąd Okręgowy nie podzielił też zarzutów dotyczących przebiegu postępowania administracyjnego w zakresie dokonywania ustaleń stanu faktycznego i przeprowadzania koniecznych dowodów. Przyjął również, że nie ma znaczenia, czy doszło do naruszenia interesu abonentów powódki, ponieważ nałożenie kary pieniężnej wynika z naruszenia przez dany podmiot obowiązku informacyjnego w stosunku do użytkowników końcowych niezależnie od tego, czy naruszenie przedmiotowego interesu wyrządzało faktycznie szkodę ich interesom.

Powódka zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego apelacją. Orzeczeniu Sądu pierwszej instancji zarzuciła naruszenie: 1) art. 479⁶⁴ § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 209 ust. 1 pkt 4 i art. 210 ust. 1 i 2 w zw. z art. 56 ust. 3 pkt 2 i 3 oraz pkt 5-8 i art. 60 Prawa telekomunikacyjnego poprzez błędne uznanie, że powódka nie spełniła wobec użytkowników końcowych obowiązku informacyjnego w zakresie zagadnień wskazanych w art. 56 ust. 3 pkt 2 i 3 oraz 5-8 i art. 60 Prawa telekomunikacyjnego; 2) art. 479⁶⁴ § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 209 ust. 1 pkt 4 i art. 210 ust. 1 i 2 w zw. z art. 201 ust. 3 pkt 3 Prawa telekomunikacyjnego w zw. z art. 104 § 1 i 2 k.p.a. poprzez utrzymanie w mocy decyzji administracyjnej, która rozstrzyga dwie odrębne sprawy administracyjne (nakaz usunięcia rzekomych przepisów prawa oraz nałożenie kary pieniężnej); 3) art. 479⁶⁴ § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. oraz art. 309 k.p.c. poprzez błędne ustalenie stanu faktycznego w następstwie oddalenia wniosku dowodowego powódki o przeprowadzenie badania opinii abonentów powódki, mającego na celu ustalenie faktu, iż abonenci zostali poinformowani przez powódkę o kwestiach wymienionych w art. 56 ust. 3 i art. 60 Prawa telekomunikacyjnego. Prezes Urzędu wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 10 lutego 2010 r., oddalił apelację powódki. Uznając apelację za bezzasadną Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy i dokonaną przez niego ocenę prawną. W pierwszej kolejności Sąd Apelacyjny ustosunkował się do zarzutu naruszenia art. 479⁶⁴ § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 209 ust. 1 pkt 4 i art. 210 ust. 1 i 2 w zw. z art. 201 ust. 3 pkt 3 Prawa telekomunikacyjnego w związku z art. 104 § 1 i 2 k.p.a. Oddalając przedmiotowy zarzut Sąd Apelacyjny stwierdził, że podnoszona przez powódkę odrębność spraw - jednej dotyczącej usunięcia naruszeń prawa i drugiej dotyczącej nałożenia kary pieniężnej - jako uniemożliwiająca rozstrzygnięcie ich w jednej decyzji, pomija jednoznaczną treść art. 201 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego. Zgodnie z brzmieniem tego przepisu w przypadku bezskutecznego upływu terminu na wykonanie zaleceń pokontrolnych, Prezes Urzędu wydaje decyzję, w której nakazuje usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości oraz może nałożyć karę, o której mowa w art. 209. Nakaz usunięcia nieprawidłowości oraz kara z tytułu niewykonania zalecenia są ze sobą

powiązane, nie ma zatem przeszkód, by rozstrzygnięcie w tym zakresie zapadało w jednym postępowaniu i w jednej decyzji.

Sąd Apelacyjny nie dopatrył się także naruszenia art. 479⁶⁴ § 1 i 2 kpc w zw. z art. 209 ust. 1 pkt 4 i art. 210 ust. 1 i 2 w zw. z art. 56 ust. 3 pkt i 3 oraz pkt 5-8 i art. 60 Prawa telekomunikacyjnego, stwierdzając, że przeświadczenie apelującej (k. 155), iż dostosowała druk umowy zgodnie z zaleceniami pokontrolnymi Prezesa Urzędu jest błędne i odosobnione. Pismo Prezesa Urzędu z 26 lutego 2007 r., zawierające zalecenia pokontrolne - co nie było kwestionowane przez powódkę (k. 37 akt administracyjnych) - wyraźnie wymieniało postanowienia, których nie było w stosowanych przez powódkę umowach o świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych. Ponadto, pismo to nie tylko nawiązywało szczegółowo do konkretnego przepisu Prawa telekomunikacyjnego, ale też podawało treść wymaganych postanowień, jakie winny się znaleźć w umowach. Zatem usunięcie przez powódkę stwierdzonych przez Prezesa Urzędu nieprawidłowości sprowadzać się powinno do zamieszczenia w przedmiotowych umowach postanowień określających dane o jakości świadczonych usług, w tym czasie oczekiwania na przyłączenie do sieci lub terminie rozpoczęcia świadczenia usług telekomunikacyjnych, zakres obsługi serwisowej, warunki przedłużenia i rozwiązania umowy, wysokość kar umownych w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usług telekomunikacyjnych, tryb postępowania reklamacyjnego, informacje o możliwości rozwiązania sporu w drodze mediacji lub poddania go pod rozstrzygnięcie sądu polubownego. Takich elementów treści umowy, odpowiednio rozwiniętych, nie było w zawieranych z abonentami umowach o świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych. Zawarcie w umowie wyłącznie odesłania do regulaminu, z równoczesnym pogrubionym zapisem postanowień objętych art. 56 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego nie stanowi o wykonaniu zaleceń pokontrolnych. Zdaniem Sądu Apelacyjnego z treści art. 56 ust. 3 i art. 60 Prawa telekomunikacyjnego wynika jednoznacznie, że pewne elementy stosunku prawnego łączącego abonenta lub użytkownika z przedsiębiorcą telekomunikacyjnym powinny być określone zarówno w umowie, jak i w regulaminie. W tych okolicznościach

powtórzenie tych samych postanowień w obydwu dokumentach, jest więc obowiązkiem dostawcy publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych.

Sąd Apelacyjny uznał również, że zbędne jest dokonywanie oceny wpływu pominięcia określonych informacji w umowie na faktyczny stopień poinformowania abonentów i użytkowników. Dla naruszenia relewantnych w niniejszym postępowaniu przepisów Prawa telekomunikacyjnego w zakresie obowiązków informacyjnych nie jest bowiem istotne, czy i jak klienci w rzeczywistości odbierali informacje przekazywane przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego, lecz czy zawierane przez niego umowy odpowiadały wymogom co do obligatoryjnej treści, zgodnie z art. 56 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego.

Sąd Apelacyjny odmówił uwzględnienia przy rozpoznawaniu sprawy nowego brzmienia art. 56 i 60 Prawa telekomunikacyjnego, po zmianach wprowadzonych ustawą z dnia 24 kwietnia 2009 r. o zmianie ustawy - Prawo telekomunikacyjne oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 85, poz. 716). Stwierdził, że nowelizacja potwierdza prawidłowość przyjętej powyżej interpretacji art. 56 i 60 Prawa telekomunikacyjnego, które w brzmieniu istotnym dla rozpoznania niniejszej sprawy nie pozwalały na to, by dane, o których mowa w art. 56 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego zawarte były jedynie w regulaminie świadczenia usług telekomunikacyjnych. Zdaniem Sądu Apelacyjnego kierunek prac legislacyjnych nie mógł wyznaczać oceny zachowania dostawcy usług, bowiem nie on miał moc obowiązującą a moc taką miało stanowione prawo. Analiza ewolucji zmian w prawie może okazać się pomocna, nie jest jednak przydatna w tej konkretnej sprawie, bowiem odpowiednie przepisy stosowane w tej sprawie nie są nieczytelne. Z faktu, iż wydaje się powódce, że normy są wadliwie skonstruowane, czy nieracjonalnie, czy że powodują większe koszty po stronie powódki, nie wynika założenie braku postaw do ich stosowania. Są obowiązującym prawem i wiążą tak długo, jak nie stwierdzono ich niekonstytucyjności.

Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że nałożenia kary pieniężnej ma swe uzasadnienie faktyczne oraz prawne. Powódka nie zakwestionowała skutecznie zasadności wymierzenia tej kary tak z uwagi na przyczynę wydania - tj. stwierdzenie nieprawidłowości (brak postanowień w treści umowy - a więc niewypełnienia obowiązku informacji - art. 201 ust. 3 pkt 3 i art. 209 ust. 1 pkt 4 Pt), jak i sam

wymiar (jego wysokość) - uwzględniający procent przychodu powódki (0,18%), wielkość przychodu powódki, zakres naruszeń, dotychczasową działalność powódki (uprzednie ukaranie) i jej możliwości finansowe. Wskazywane przez powódkę starania w celu wypełnienia zaleceń pokontrolnych w istocie nie dały rezultatu, który nie był trudny do osiągnięcia, gdy się zważy czytelność i ewidentność tychże zaleceń. Nie zachodzi sytuacja niejasności zaleceń, braku jakiegokolwiek uzasadnienia czy nadmiernych kosztów w wykonaniu zaleceń.

Powódka zaskarżyła wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości i wniosła o jego uchylenie w całości oraz przekazanie do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu, ewentualnie o uchylenie wyroku i jego zmianę w całości w ten sposób, że zmieniony zostanie wyrok Sądu Okręgowego z dnia 27 kwietnia 2009 r. poprzez uchylenie punktu 2 sentencji decyzji Prezesa Urzędu. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie: 1) art. 56 ust. 3 pkt 2 i 3 oraz 5-8 Prawa telekomunikacyjnego w związku z art. 209 ust. 1 pkt 4 Prawa telekomunikacyjnego oraz art. 20 ust. 2 dyrektywy 2002/22 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dalej jako dyrektywa 2002/22) poprzez uznanie, że dla prawidłowego spełnienia obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 56 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego konieczne jest, aby postanowienia umowne wymienione w art. 56 ust. 3 pkt 2, 3 oraz 5-8 zostały zamieszczone w druku wzoru umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, pomimo iż były one zawarte w regulaminie świadczenia usług telekomunikacyjnych; 2) naruszenie art. 201 ust. 3 pkt 3 Prawa telekomunikacyjnego w związku z art. 209 ust. 1 pkt 4 poprzez przyjęcie, że przepis art. 201 ust. 3 pkt 3 stanowi element podstawy prawnej decyzji o nałożeniu na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego kary pieniężnej oraz uznanie, że właściwe jest rozstrzygnięcie przez Prezesa Urzędu w jednej decyzji o przedmiocie nakazu usunięcia naruszenia prawa wskazanego w zaleceniach pokontrolnych oraz kary pieniężnej, o której mowa w art. 209 ust. 1 pkt 4 Prawa telekomunikacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

1. Skarga kasacyjna powódki jest bezzasadna.
2. Zaskarżony wyrok nie narusza art. 56 ust. 3 pkt 2, 3 oraz 5-8. Ustawodawca krajowy wyraźnie rozróżniał i rozróżnia w przepisach Prawa telekomunikacyjnego między „umową” a „regulaminem” świadczenia usług telekomunikacyjnych. Przepis art. 56 Prawa telekomunikacyjnego, zarówno w brzmieniu wiążącym w niniejszej sprawie, jak i brzmieniu ustalonym w wyniku kolejnych nowelizacji Prawa telekomunikacyjnego, jednoznacznie zobowiązuje przedsiębiorców telekomunikacyjnych do zawierania z użytkownikami umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych w formie pisemnej (z wyjątkiem przewidzianym dla niektórych typów umów). Jednocześnie, ustawodawca zobowiązał przedsiębiorców telekomunikacyjnych świadczących publicznie dostępne usługi telekomunikacyjne do opracowania regulaminy świadczenia usług telekomunikacyjnych (art. 59 Prawa telekomunikacyjnego). Na traktowanie umowy w rozumieniu art. 56 Prawa telekomunikacyjnego, jako oświadczenia woli złożonego przez użytkownika i osobę reprezentującą przedsiębiorcę telekomunikacyjnego, przybierającego postać sformułowanego na piśmie dokumentu, opatrzonego podpisem użytkownika i osoby reprezentującej przedsiębiorcę telekomunikacyjnego, a nie jako stosunku prawnego łączącego użytkownika z przedsiębiorcą telekomunikacyjnym wskazuje także zobowiązanie przedsiębiorcy telekomunikacyjnego do dostarczenia regulaminu wraz z umową o świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, a zatem najpóźniej przy podpisywaniu przedmiotowej umowy przez użytkownika. Powyższe, ewidentne rozróżnienie między umową o świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych a regulaminem świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych jest konsekwentnie podtrzymywane przez ustawodawcę. Dotyczy to także stanu prawnego po wejściu w życie nowelizacji z

2009 r., z którego to powódka wywodzi możliwość wydania korzystnego dla siebie rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

3. W aktualnym w niniejszej sprawie stanie prawnym, ustawodawca określił w art. 56 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego minimalną treść umowy, jaką w formie pisemnej zawiera przedsiębiorca świadczący publicznie dostępne usługi telekomunikacyjne z użytkownikiem. Do wejścia w życie nowelizacji z 2009 r. postanowienia odnoszące się do wszystkich kwestii wymienionych w art. 56 ust. 3 pkt 1-8 Prawa telekomunikacyjnego miały obowiązek znajdować się w umowie o świadczenie powszechnie dostępnych usług telekomunikacyjnych. Konkluzja ta znajduje dodatkowe potwierdzenie w treści art. 56 ust. 5 Prawa telekomunikacyjnego w brzmieniu po nowelizacji. Dopiero od 2009 r. ustawodawca dopuścił możliwość odesłania w zakresie ukształtowania niektórych elementów stosunku prawnego łączącego użytkownika z przedsiębiorcą telekomunikacyjnym do regulaminu świadczenie usług, nie eliminując jednocześnie możliwości unormowania tych elementów w treści samej umowy.
4. Nieuzasadniony jest również zarzut naruszenia art. 20 ust. 2 dyrektywy 2002/22 przez uznanie, że do wypełnienia obowiązku informacyjnego o którym mowa w art. 56 ust. 3 konieczne jest, by postanowienie wymienione w art. 56 ust. 3 pkt 2,3 oraz 5-8 zostały zamieszczone w treści umowy (druku wzoru umowy) podpisywanej przez użytkownika. Po pierwsze, obowiązek prounijnej wykładni aktualizuje się dopiero w przypadku stwierdzenia niezgodności przepisu prawa krajowego z przepisem prawa unijnego. W braku takiej niezgodności sąd krajowy zobowiązany jest jedynie do dokonywania wykładni przepisów prawa krajowego w sposób zorientowany na dyrektywę. W niniejszej sprawie Sąd Najwyższy nie dopatruje się żadnych okoliczności, które mogłyby sugerować, że przepis art. 56 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego w brzmieniu relewantnym dla

rozpoznania niniejszej sprawy jest niezgodny z art. 20 ust. 2 dyrektywy 2002/22. Przepis ten nakłada na państwa członkowskie obowiązek ustanowienia w krajowych systemach prawnych przepisów określających minimalną treść umowy, jaką zawierają indywidualni użytkownicy z przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi oferującymi publicznie dostępne usługi telekomunikacyjne. Niewątpliwie art. 56 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego implementuje treść art. 20 ust. 2 dyrektywy 2002/22 (w brzmieniu sprzed nowelizacji przedmiotowej dyrektywy) i czyni to w sposób prawidłowy. Zobowiązuje przedsiębiorcę telekomunikacyjnego do umieszczenia określonych elementów precyzujących treść stosunku prawnego łączącego go z indywidualnym użytkownikiem w treści podpisywanego przez obie strony stosunku prawnego dokumentu umowy. Powódka trafnie podnosi, że przepis art. 20 ust. 2 dyrektywy 2002/22 nie rozstrzyga jednoznacznie, czy wymienione w nim postanowienia muszą znaleźć się w treści samej umowy, czy też mogą zostać zawarte w stanowiącym integralną część stosunku prawnego regulaminie, do którego przedmiotowa umowa będzie odsyłać (vide art. 56 ust. 5 po nowelizacji z 2009 r., który pozwala na takie odesłanie). Jednakże ów brak jednoznaczności nie oznacza absolutnie, że implementacja art. 20 ust. 2 dyrektywy 2002/22 w takiej postaci, jaką przyjęto w art. 56 ust. 3 w brzmieniu sprzed 2009 r. jest wadliwa.

5. Dla rozpoznania zarzutu naruszenia art. 56 ust. 3 i art. 209 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 2 ust. 2 dyrektywy 2002 /22 irrelewantne są przedstawione w uzasadnieniu wywody dotyczące modelu użytkownika oraz wpływu pominięcia postanowień wymienionych w art. 56 ust. 3 pkt 2,3 oraz 5-8 Prawa telekomunikacyjnego w treści umów zawieranych przez użytkowników, na poziom znajomości przysługujących im praw lub ciążących na nich obowiązków. Przesłanką do naruszenia art. 209 ust. 1 pkt 4 w

związku z art. 56 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego nie jest bowiem dostarczenie użytkownikowi niepełnej lub wprowadzającej w błąd informacji, prowadzące do zawarcia przez niego umowy, której nie zawarłby dysponując odpowiednimi informacjami, lecz samo naruszenie obowiązków informacyjnych.

6. Oczywiście bezpodstawny jest także zarzut naruszenia art. 201 ust. 3 pkt 3 w związku z art. 209 ust. 1 pkt 4 Prawa telekomunikacyjnego. Ewentualne komplikacje wynikające z rozszczępienia drogi odwoławczej od decyzji nakazującej usunięcie stwierdzonych w zaleceniach pokontrolnych nieprawidłowości oraz nakładającej karę pieniężną, nie prowadzą do podważenia dopuszczalności wydania przedmiotowego nakazu i nałożenia kary pieniężnej w jednej decyzji kończącej jedno postępowanie. Przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie jest kwestia oceny zasadności nałożenia kary pieniężnej na powódkę z tytułu naruszenia obowiązków informacyjnych w stosunku do użytkowników końcowych. Sądy rozpoznające sprawę z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu nakładające taką karę zobowiązane są rozstrzygnąć, czy ustalonym przez sądy stanie faktycznym sprawy były podstawy do nałożenia takiej kary, to jest czy przedsiębiorca telekomunikacyjny nie wykonał zaleceń pokontrolnych Prezesa Urzędu oraz czy zalecenia te dotyczyły obowiązków informacyjnych w rozumieniu art. 209 ust. 1 pkt 4 Prawa telekomunikacyjnego.
7. Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.